

GEORGE R.R.
MARTIN
& LISA TUTTLE

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ
ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ

Από τον συγγραφέα του Game of Thrones

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Θύελλες

Η Μάρις καβάλησε την καταιγίδα τρία μέτρα πάνω από τη θάλασσα, δαμάζοντας τους ανέμους με τα πλατιά φτερά της από μεταλλικό πανί. Πετούσε άφοβα, αγέρωχα, απολαμβάνοντας τον κίνδυνο και την αίσθηση της ψεκάδας, αψηφώντας το κρύο. Ο ουρανός είχε το απειλητικό μπλε χρώμα του κοβαλτίου, οι άνεμοι δυνάμωναν και η Μάρις είχε φτερά. Αυτό της ήταν αρκετό· θα μπορούσε να πεθάνει χαρούμενη τώρα, έτσι όπως πετούσε.

Πετούσε καλύτερα από ποτέ, στρίβοντας και ανεμοπορώντας χωρίς δεύτερη σκέψη ανάμεσα στα ρεύματα, πιάνοντας κάθε φορά το ανοδικό ή καθοδικό ρεύμα που θα τη μετέφερε πιο μακριά ή πιο γρήγορα. Δεν έκανε λάθος επιλογές, δεν εξαναγκαζόταν σε βεβιασμένες κινήσεις πάνω από τον φουρτουνιασμένο ωκεανό· όλοι της οι ελιγμοί γίνονταν για τη χαρά της συγκίνησης. Θα ήταν πολύ πιο ασφαλές να πετούσε ψηλότερα, σαν παιδί· όσο το δυνατόν πιο μακριά από τα κύματα, ώστε η απόσταση να την προφυλάξει από τυχόν λάθη. Όμως η Μάρις πλάναρε ξυστά πάνω από το νερό, ως *ανεμοπόρος*, έτσι που μια και μόνη βουτιά, το άγγιγμα ενός φτερού πάνω στο

νερό, θα σήμαινε μια άγαρμπη πτώση από τον ουρανό. Και θάνατο, αφού δεν κολυμπάς πολύ μακριά με άνοιγμα φτερών έξι μέτρων.

Η Μάρις ήταν παράτολμη, αλλά ήξερε τους ανέμους απέξω κι ανακατωτά.

Ευθεία μπροστά της είδε να ξεπροβάλλει στον ορίζοντα ο λαιμός μιας σκύλλας, σαν κουλουριασμένο μαύρο σκοινί, και αντέδρασε σχεδόν ενστικτωδώς. Το δεξί της χέρι τράβηξε προς τα κάτω τη δερμάτινη λαβή του φτερού, ενώ το αριστερό της υψώθηκε. Μετατόπισε όλο της το βάρος. Τα τεράστια ασημένια φτερά—λεπτά σαν γάζα και σχεδόν αβαρή, αλλά απείρως δυνατά—μετατοπίστηκαν μαζί με το σώμα της και έστριψαν. Η μύτη ενός φτερού γρατζούνισε τα αφρισμένα κύματα από κάτω, ενώ το άλλο ανυψώθηκε· η Μάρις έπιασε με σιγουριά τα ανοδικά ρεύματα του αέρα και άρχισε να σκαρφαλώνει.

Ο θάνατος, ο θάνατος στον αέρα, κλωθογύριζε στο μυαλό της, αλλά δεν είχε σκοπό να έχει τέτοιο τέλος· να επιτρέψει να τη γραπώσουν από τον αέρα, σαν γλάρος που πιάστηκε στον ύπνο, βορά ενός πεινασμένου τέρατος.

Λίγα λεπτά αργότερα, έφτασε πάνω από τη σκύλλα και κοντοστάθηκε για να κόψει έναν κύκλο στον αέρα, περιπαίζοντας το τέρας που δεν μπορούσε να τη φτάσει. Από ψηλά διέκρινε κάτω ακριβώς από την επιφάνεια των κυμάτων το σώμα του τέρατος, με τις σειρές των στιλπνών μαύρων πτερυγίων που χτυπούσαν ρυθμικά. Το μικροσκοπικό κεφάλι στην άκρη του μακριού λαιμού αναδευόταν αργά πέρα δώθε χωρίς να της δίνει σημασία. Ίσως να ξέρει τι γεύση έχουν οι ανεμόποροι, σκέφτηκε τότε η Μάρις, και να μην της αρέσει.

Οι άνεμοι ήταν πιο ψυχροί τώρα, βαρείς από την αλμύρα.

Η θύελλα δυνάμωνε· ένιωθε ένα τρέμουλο στον αέρα. Η Μάρις, μεθυσμένη από την έξαψη, άφησε γρήγορα τη σκύλλα πολύ πίσω της και ξαναβρέθηκε ολομόναχη, να πετάει αβίαστα μέσα σ' έναν άδειο, σκοτεινό κόσμο ουρανού και θάλασσας, όπου το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος του ανέμου πάνω στα φτερά της.

Τελικά, ξεπρόβαλε μέσα από τη θάλασσα το νησί: ο προορισμός της. Αναστέναξε λυπημένη για το τέλος του ταξιδιού και άρχισε να κατεβαίνει.

Η Τζίνα και ο Τορ, δύο ντόπιοι στεριανοί –η Μάρις δεν είχε ιδέα τι έκαναν όταν δεν φρόντιζαν τους επισκέπτες ανεμοπόρους– βρίσκονταν στην πίστα προσγείωσης. Διέγραψε έναν κύκλο από πάνω τους για να τραβήξει την προσοχή τους. Οι δύο στεριανοί σηκώθηκαν από τη μαλακή αμμουδιά και άρχισαν να κουνάνε τα χέρια τους. Τη δεύτερη φορά που πέταξε από πάνω τους, ήταν έτοιμοι. Η Μάρις άρχισε να χαμηλώνει ολοένα και περισσότερο, μέχρι που τα πόδια της βρέθηκαν μερικά εκατοστά πάνω από το έδαφος· η Τζίνα και ο Τορ έτρεχαν στην αμμουδιά, παράλληλα με αυτήν, έχοντας πάρει ο καθένας θέση δίπλα από τα φτερά της. Τα πόδια της άγγιζαν ξυστά την επιφάνεια και η Μάρις άρχισε να κόβει ταχύτητα τινάζοντας πίδακες άμμου.

Τελικά σταμάτησε, με το σώμα της ξαπλωμένο πάνω στην κρύα, στεγνή άμμο. Ένιωθε σαν χαζή. Όταν προσγειώνονται οι ανεμοπόροι είναι σαν τουμπαρισμένες χελώνες· μπορούσε να σηκωθεί όρθια αν χρειαζόταν, αλλά ήταν μια επίπονη, ντροπιαστική διαδικασία. Παρ' όλα αυτά, είχε προσγειωθεί καλά.

Η Τζίνα και ο Τορ άρχισαν να διπλώνουν τα φτερά, μαζεύοντας τους τριαντάποντους αρμούς έναν έναν. Με κάθε ακτίνα

που τσάκιζε και αναδιπλώνόταν πάνω στο επόμενο τμήμα της φτερούγας, το λεπτό πανί ανάμεσα στις ακτίνες λασκάριζε. Όταν μαζεύτηκαν όλοι οι εκτατήρες, οι φτερούγες έμειναν να κρέμονται σε δύο χαλαρά φύλλα μετάλλου από τον κεντρικό άξονα στην πλάτη της Μάρις.

«Περιμέναμε τον Κολ» είπε η Τζίνα, καθώς δίπλωνε και την τελευταία ακτίνα. Τα κοντά σκούρα μαλλιά της ορθώνονταν σαν καρφάκια γύρω από το πρόσωπό της.

Η Μάρις κούνησε το κεφάλι. Μπορεί το ταξίδι αυτό να ήταν κανονικά του Κολ, αλλά την είχε κατακλύσει μια απεγνωσμένη λαχτάρα να πετάξει. Οπότε, είχε πάρει τα φτερά της –ήταν ακόμη *δικά της*– και είχε φύγει πριν καν ο Κολ σηκωθεί από το κρεβάτι.

«Από τη μεθεπόμενη εβδομάδα θα πετάει όσο τραβάει η ψυχή του» είπε πρόσχαρα ο Τορ. Είχε ακόμη άμμο στα ίσια ξανθά μαλλιά του κι έτρεμε λιγάκι από τη θαλασσινή αύρα, αλλά το είπε χαμογελαστός. Στάθηκε μπροστά στη Μάρις για να τη βοηθήσει να λύσει τα φτερά που ήταν δεμένα στην πλάτη της.

«Δεν θα τα βγάλω» του είπε απότομα η Μάρις, με ανυπομονησία, οργισμένη με τα αβασάνιστα λόγια του. Πού να καταλάβει αυτός; Πού να καταλάβει *οποιοσδήποτε* από αυτούς; Αφού ήταν στεριανοί.

Η Μάρις άρχισε να ανηφορίζει το ακρωτήριο πηγαίνοντας στο καταφύγιο των ανεμοπόρων, με την Τζίνα και τον Τορ να βαδίζουν δίπλα της. Όταν έφτασαν, η Μάρις δέχτηκε τα καθιερωμένα κεράσματα και άφησε να τη σκουπίσουν και να τη ζεστάνουν, ενώ στεκόταν όρθια μπροστά σε μια τεράστια ανοιχτή φωτιά. Απαντούσε μονολεκτικά στις φιλικές ερωτήσεις

τους, προσπαθώντας να μη μιλάει, προσπαθώντας να μη σκέφτεται. Αυτή μπορεί να ήταν η τελευταία της φορά. Επειδή ήταν ανεμοπόρος, όλοι σεβάστηκαν τη σιωπή της, αν και απογοητευμένοι. Για τους στεριανούς, οι ανεμοπόροι ήταν το πιο τακτικό μέσο επαφής με τα άλλα νησιά. Οι θάλασσες, όπου καθημερινά λυσομανούσαν θύελλες και τις οποίες λυμαίνονταν σκύλλες, θαλάσσιοι αϊλουροι και άλλα αρπακτικά, ήταν πολύ επικίνδυνες και δεν επέτρεπαν τακτικές ακτοπλοϊκές συνδέσεις παρά μόνο ανάμεσα στα νησιά που ανήκαν στο ίδιο τοπικό σύμπλεγμα. Οπότε, οι ανεμοπόροι ήταν ο δεσμός τους με τον υπόλοιπο κόσμο και όλοι βασίζονταν σε αυτούς για ειδήσεις, κουτσομπολιά, τραγούδια, ιστορίες, ρομάντζα.

«Ο Νήσαρχος είναι έτοιμος και σε περιμένει μόλις ξαποστάσεις» είπε η Τζίνα, ακουμπώντας διστακτικά τη Μάρις στο μπράτσο. Η Μάρις τραβήχτηκε, βυθισμένη σε σκέψεις. *Ναι, εσένα σου φτάνει να υπηρετείς τους ανεμοπόρους. Θα σου άρεσε να παντρευτείς ανεμοπόρο· τον Κολ ίσως, όταν μεγαλώσει. Αλλά δεν ξέρεις τι σημαίνει για μένα το γεγονός ότι ο Κολ θα γίνει ανεμοπόρος ενώ εγώ όχι.* Όμως είπε μόνο: «Είμαι ήδη έτοιμη. Ήταν εύκολη πτήση. Οι άνεμοι έκαναν όλη τη δουλειά».

Η Τζίνα την οδήγησε σ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου ο Νήσαρχος περίμενε το μήνυμά της. Όπως το πρώτο δωμάτιο, έτσι και αυτό ήταν μακρόστενο και λιτά επιπλωμένο, με μια δυνατή φωτιά να τριζοβολάει στην τεράστια πέτρινη εστία. Ο Νήσαρχος καθόταν σε μια πολυθρόνα με μαξιλάρες κοντά στις φλόγες και σηκώθηκε μόλις μπήκε η Μάρις. Οι ανεμοπόροι αντιμετωπίζονταν ως ίσοι προς ίσους, ακόμα και στα νησιά όπου οι Νήσαρχοι λατρεύονταν σαν θεοί και είχαν θεϊκές δυνάμεις.

Αφού αντάλλαξαν τους καθιερωμένους χαιρετισμούς, η Μάρις έκλεισε τα μάτια και άφησε το μήνυμα να κυλήσει από τη γλώσσα της. Ούτε ήξερε, ούτε την ένοιαζε τι έλεγε. Οι λέξεις χρησιμοποιούσαν τη φωνή της χωρίς να απασχολούν τη συνειδητή της σκέψη. Τίποτα πολιτικές υποθέσεις θα ήταν μάλλον, σκεφτόταν. Όλο για πολιτικά μιλούσαν τελευταία.

Αφού ολοκλήρωσε το μήνυμα, η Μάρις άνοιξε τα μάτια και χαμογέλασε στον Νήσαρχο. Επίτηδες, γιατί το μήνυμα είχε φανεί να τον στεναχωρεί. Ωστόσο, εκείνος κατάφερε να συνέλθει γρήγορα και της αντιγύρισε το χαμόγελο. «Ευχαριστώ» της είπε, κάπως ξεψυχισμένα. «Τα πήγες πολύ καλά».

Μετά, την προσκάλεσαν να μείνει εκεί τη νύχτα, αλλά η Μάρις αρνήθηκε. Το πρωί ίσως να καταλάγιαζε η θύελλα· εξάλλου, της άρεσε να πετάει βράδυ. Ο Τορ και η Τζίνα τη συνόδεψαν μέχρι έξω και ανέβηκαν μαζί της στο πετρώδες μονοπάτι που οδηγούσε στον βράχο των ανεμοπόρων. Αναμμένα φανάρια ήταν τοποθετημένα ανά λίγα μέτρα πάνω στην πέτρα, ώστε να είναι ασφαλέστερη η δαιδαλώδης ανάβαση μέσα στη νύχτα.

Στο τέρμα του δρόμου υπήρχε μια φυσική προεξοχή, την οποία είχαν επιμηκύνει και διαπλατύνει ανθρώπινα χέρια. Από κάτω ήταν ένας γκρεμός είκοσι πέντε μέτρων, που κατέληγε σε μια βραχώδη παραλία όπου έσκαγαν αφρισμένα κύματα. Όταν έφτασαν στην προεξοχή, η Τζίνα και ο Τορ ξεδίπλωσαν τα φτερά και ασφάλισαν τους αρμούς στη θέση τους. Το ασημένιο μεταλλικό πανί απλώθηκε και τεντώθηκε. Και η Μάρις πήδηξε.

Ο άνεμος την άρπαξε και την ανέβασε ψηλά. Πετούσε πάλι, με τη σκοτεινή θάλασσα από κάτω της και την άγρια

καταιγίδα από πάνω της. Μόλις βρέθηκε στον αέρα δεν γύρισε να κοιτάξει ούτε μία φορά τους δύο στεριανούς που την ακολουθούσαν μελαγχολικά με τα μάτια τους. Πολύ σύντομα θα ήταν σαν αυτούς.

Δεν πήρε τον δρόμο της επιστροφής, παρά ακολούθησε τους θυελλώδεις ανέμους που φυσούσαν μανιασμένα πια, προς τα δυτικά. Σε λίγο θα ξεκινούσαν οι κεραυνοί και η βροχή και τότε η Μάρις θα αναγκαζόταν να ανέβει ψηλότερα, πάνω από τα σύννεφα, όπου δεν θα κινδύνευε τόσο από τις αστραπές. Στο νησί της, όλα θα είχαν ησυχάσει πια και η θύελλα θα είχε περάσει. Οι ντόπιοι θα είχαν κατέβει στην ακτή και θα χτένιζαν την παραλία, ψάχνοντας να δουν τι είχαν φέρει οι άνεμοι, ενώ λιγοστά μικρά ψαροκάικα μπορεί να άνοιγαν πανιά με την ελπίδα να μην πάει στράφι η ψαριά μιας ολόκληρης μέρας.

Ο άνεμος τραγουδούσε και την έσπρωχνε και η Μάρις κολυμπούσε με χάρη στο εναέριο ρεύμα. Τότε, όμως, για έναν ανεξήγητο λόγο, της ήρθε στο μυαλό ο Κολ. Και άξαφνα, έχασε την αίσθηση του ανέμου. Ταλαντεύτηκε, έκανε βουτιά, αλλά ξανανέβηκε αμέσως, ορτσάροντας και γυρεύοντας να ξαναβρεί τον άνεμο. Και αναθεμάτισε τον εαυτό της. Ήταν τόσο όμορφα πριν – γιατί έπρεπε να τελειώσουν όλα έτσι; Αυτή εδώ μπορεί να ήταν η τελευταία της πτήση, έπρεπε να είναι και η καλύτερη. Μάταια όμως· είχε χάσει τη σιγουριά της. Αυτή και ο άνεμος δεν ήταν πια εραστής.

Άρχισε να πετάει κόντρα στη θύελλα, να την αντιπαλεύει σθεναρά, να της αντιστέκεται μέχρι που οι μύες της πιάστηκαν και πόνεσαν. Άρχισε να παίρνει ύψος· άπαξ και έχανε την αίσθηση του ανέμου, δεν ήταν ασφαλές να πετάς τόσο κοντά στο νερό.

Ήταν κατάκοπη και εξαντλημένη από τη μάχη όταν ξεπρόβαλε μπροστά της η βραχώδη όψη της Αετοφωλιάς, και τότε μόνο συνειδητοποίησε πόσο μακριά είχε πετάξει.

Η Αετοφωλιά δεν ήταν παρά ένας τεράστιος βράχος που ορθωνόταν μέσα από τη θάλασσα, σαν μισογκρεμισμένος πέτρινος πύργος καταμεσής στους μανιασμένους αφρούς, με τα νερά να σκάνε πάνω στις απότομες, κατακόρυφες πλευρές του. Δεν ήταν νησί· τίποτα δεν φύτρωνε εδώ παρά μόνο ανθεκτικές λειχήνες. Ωστόσο, τα πουλιά έφτιαχναν φωλιές στις λιγοστές προφυλαγμένες ρωγμές και προεξοχές του βράχου, ενώ στην κορυφή είχαν χτίσει τη φωλιά τους οι ανεμοπόροι. Εδώ όπου δεν μπορούσε να αγκυροβολήσει πλοίο, εδώ όπου δεν μπορούσε να κουρνιάσει κανείς εκτός από τους ανεμοπόρους –φτερωτούς και ανθρώπινους–, εδώ βρισκόταν η σκοτεινή πέτρινη κατοικία τους.

«Μάρις!»

Στο άκουσμα του ονόματός της, σήκωσε τα μάτια και είδε τον Ντόρελ να βουτάει γελαστός καταπάνω της, με τα φτερά του να διαγράφονται σκοτεινά κόντρα στον συννεφιασμένο ουρανό. Την τελευταία στιγμή, η Μάρις έγειρε απότομα και έστριψε μακριά του, γλιστρώντας από κάτω του. Ο Ντόρελ άρχισε να την κυνηγάει γύρω γύρω από την Αετοφωλιά και η Μάρις ξέχασε και κούραση και πιασμένους μυς και αφέθηκε, χάθηκε στη χαρά της πτήσης.

Όταν προσγειώθηκαν επιτέλους, η βροχή είχε μόλις αρχίσει να πέφτει ουρλιάζοντας από τα ανατολικά· τους μαστίγωνε τα πρόσωπα και χτυπούσε με δύναμη πάνω στα φτερά τους. Η Μάρις συνειδητοποίησε ότι είχε μουνδιάσει σχεδόν από το κρύο. Κατέβηκαν μόνοι τους σ' έναν διάδρομο προσγείωσης

στρωμένο με μαλακό χώμα, σμιλεμένο πάνω στον συμπαγή βράχο, και η Μάρις γλίστρησε για μερικά μέτρα πάνω στο λασπερό έδαφος προτού σταματήσει τελικά. Μετά, έκανε κάπου πέντε λεπτά να βρει την ισορροπία της και να σταθεί όρθια, ενώ παιδεύτηκε με την τριπλή σειρά λουριών που ήταν τυλιγμένα γύρω από το σώμα της. Έδωσε προσεχτικά τα φτερά της σ' έναν κάβο και άρχισε να τα διπλώνει ξεκινώντας από την άκρη της μιας φτερούγας.

Μέχρι να τελειώσει, τα δόντια της χτυπούσαν δυνατά και τα μπράτσα της την πέθαιναν στον πόνο. Ο Ντόρελ την κοιτούσε να κοπιάζει με σμιχτά φρύδια· τα δικά του φτερά κρέμονταν ήδη, καλά διπλωμένα, από τον ώμο του. «Πέταγες πολλές ώρες;» τη ρώτησε. «Έπρεπε να σε είχα αφήσει να προσγειωθείς κατευθείαν. Συγγνώμη. Δεν το κατάλαβα. Θα πρέπει να είχες συνεχώς τη θύελλα πίσω σου. Δύσκολος καιρός. Έπεσα κι εγώ σε πλάγιους ανέμους. Είσαι καλά;»

«Ω, ναι. Απλά κουρασμένη – αν και όχι τόσο τώρα πια. Χαίρομαι που ήρθες να με προϋπαντήσεις. Πετάξαμε καλά, το είχα ανάγκη. Το τελευταίο μέρος του ταξιδιού ήταν δύσκολο – νόμιζα ότι θα πέσω. Αλλά κάλλιο μια καλή πτήση παρά ξεκούραση».

Ο Ντόρελ γέλασε και την αγκάλιασε από τους ώμους. Ένιωσε πόσο ζεστός ήταν μετά την πτήση του και, αντιθέτως, πόσο παγωμένη ήταν εκείνη. Το ένιωσε κι αυτός και την έσφιξε ακόμα περισσότερο. «Έλα μέσα πριν ξεπαγιάσεις. Ο Γκαρθ έφερε κάτι μπουκάλια κίβας από τα Σόταν. Σίγουρα θα έχει ήδη ζεσταθεί κάποιος. Κάτι εμείς, κάτι το κίβας, θα σε συνεφέρουμε».

Η κοινή σάλα του καταφυγίου ήταν ζεστή και ευχάριστη,

όπως πάντα, αλλά σχεδόν άδεια. Ο Γκαρθ, ένας κοντός, μωδής ανεμοπόρος, καμιά δεκαριά χρόνια μεγαλύτερός της, ήταν ο μόνος εκεί. Σήκωσε τα μάτια του από τη θέση όπου καθόταν κοντά στη φωτιά και τους φώναξε. Η Μάρις ήθελε να του απαντήσει, αλλά ο λαιμός της είχε φράξει από τη λαχτάρα και έσφιγγε δυνατά τα δόντια της. Ο Ντόρελ την οδήγησε κοντά στο τζάκι.

«Την κράτησα έξω στο ψοφόκρυο, ο βλάκας» είπε ο Ντόρελ. «Ζεστάθηκε το κίβας; Βάλε μας λίγο». Έβγαλε βιαστικά και επιδέξια τα βρεγμένα, λασπωμένα ρούχα του και πήρε δύο μεγάλες πετσέτες από μια στοίβα κοντά στη φωτιά.

«Και γιατί να χαραμίσω το κίβας μου για πάρτη σου;» είπε με βροντερή φωνή ο Γκαρθ. «Για τη Μάρις, μάλιστα, που είναι πανέμορφη και εξαιρετική ανεμοπόρος» είπε και έκανε πως υποκλίθηκε τάχα προς το μέρος της.

«Καλά θα κάνεις να χαραμίσεις το κίβας σου για πάρτη μου» είπε ο Ντόρελ, ενώ σκουπιζόταν με ζωηρές κινήσεις με τη μεγάλη πετσέτα «εκτός κι αν προτιμάς να το χαραμίσεις στο πάτωμα».

Ο Γκαρθ απάντησε με τη σειρά του, και έτσι συνεχίστηκε η στιχομυθία τους με πειράγματα και απειλές. Η Μάρις δεν έδινε σημασία – τους είχε ξανακούσει. Άρχισε να στύβει τα μαλλιά της, παρακολουθώντας τα ρυάκια του νερού πάνω στις πέτρες της εστίας και πόσο γρήγορα εξατμίζονταν. Κοίταξε τον Ντόρελ, προσπαθώντας να αποτυπώσει στη μνήμη της το λεπτό, μωδες κορμί του –είχε ωραίο σώμα για ανεμοπόρο– και τις γρήγορες εναλλαγές των εκφράσεων του προσώπου του καθώς αλληλοπειράζονταν με τον Γκαρθ. Τότε, όμως, εκείνος γύρισε προς το μέρος της, σαν να διαισθάνθηκε το βλέμμα της

πάνω του, και το πρόσωπό του γλύκανε. Το τελευταίο πείραγμα του Γκαρθ έγινε δεκτό με αμήχανη σιωπή. Ο Ντόρελ άγγιξε τρυφερά τη Μάρις και χάιδεψε τη γραμμή του σαγονιού της.

«Τρέμεις ακόμη». Της πήρε την πετσέτα από τα χέρια και την τύλιξε γύρω της. «Γκαρθ, βγάλε το μπουκάλι από τη φωτιά πριν σκάσει κι έλα να ζεσταθούμε όλοι μαζί».

Το κίβας ήταν ζεστό κρασί, αρωματισμένο με μπαχαρικά, που σερβιριζόταν με σταφίδες και ξηρούς καρπούς σε μεγάλες πέτρινες κούπες. Με την πρώτη γουλιά, η Μάρις ένιωσε λεπτές πύρινες γλώσσες να εισχωρούν στις φλέβες της και σταμάτησε να τουρτουρίζει.

Ο Γκαρθ τής χαμογέλασε. «Καλό, έτσι; Όχι ότι μπορεί να το εκτιμήσει ο Ντόρελ. Έπιασα κότσο έναν σιχαμένο ψαρά και του πήρα δώδεκα μπουκάλια. Τα βρήκε σ' ένα νανάγιο, αλλά δεν είχε ιδέα τι ήταν και η γυναίκα του δεν τα ήθελε στο σπίτι. Του τα αντάλλαξα με κάτι μπιχλιμπίδια, κάτι μεταλλικές χάντρες που είχα πάρει για την αδελφή μου».

«Και η αδελφή σου τι θα πάρει;» ρώτησε η Μάρις, πίνοντας το κίβας γουλιά γουλιά.

Ο Γκαρθ ανασήκωσε τους ώμους του. «Η αδελφή μου; Α, έκπληξη θα της έκανα έτσι κι αλλιώς. Θα της φέρω κάτι από το Πάουιτ την επόμενη φορά που θα πάω. Τίποτα ζωγραφισμένα αυγά».

«Άμα δεν τ' ανταλλάξει με τίποτα άλλο στον δρόμο, φυσικά» είπε ο Ντόρελ. «Αν πάρει ποτέ δώρο έκπληξη η αδελφή σου, εμένα να μου τρυπήσεις τη μύτη, Γκαρθ. Είσαι γεννημένος έμπορος. Νομίζω ότι θ' ανταλλάζες και τα φτερά σου ακόμα αν είχες καμιά καλή προσφορά».

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΟΝΕΙΡΕΥΤΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΦΤΕΡΑ

Ο πλανήτης του Γουντχέιβεν αποικίστηκε ύστερα από τη συντριβή ενός γίνιου αστρόπλοιου. Είναι ένας κόσμος που αποτελείται από πολυάριθμα νησιά, ένας κόσμος ακραίων καιρικών συνθηκών και θαλάσσιων τεράτων, όπου η επικοινωνία ανάμεσα στους διασκορπισμένους οικισμούς γίνεται από τους ανεμοπόρους, που με τα ασημένια τους μεταλλικά φτερά διασχίζουν επικίνδυνους ωκεανούς και αψηφούν άστατους ανέμους και απρόβλεπτες θύελλες, μεταφέροντας ειδήσεις, κουτσομπολιά, τραγούδια και ιστορίες.

Η Μάρις από το Άμπερλι, κόρη ψαρά, υιοθετήθηκε από ανεμοπόρο και το μόνο που θέλει στη ζωή της είναι να πετάει στους αιθέρες. Όμως, η παράδοση επιβάλλει τα φτερά να περάσουν στον θετό αδελφό της, τον Κολ. Ρίχνεται λοιπόν σε έναν δύσκολο αγώνα ενάντια στον ελιτισμό, την αλαζονεία και τις άτεγκτες παραδόσεις της κοινωνίας των ανεμοπόρων, προκειμένου να εκπληρώσει το όνειρό της.

Υπέροχα συγκινητικό, με μοναδικό ρυθμό, λες και ακούς την αφήγηση ενός πραγματικού παραμυθιού. Οι συγγραφείς έχουν δημιουργήσει έναν μυθικό κόσμο στον οποίο ζουν αλυσμόντοι ήρωες.

Jane Yolen, συγγραφέας

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-0268-4

9 786180 302684

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80268